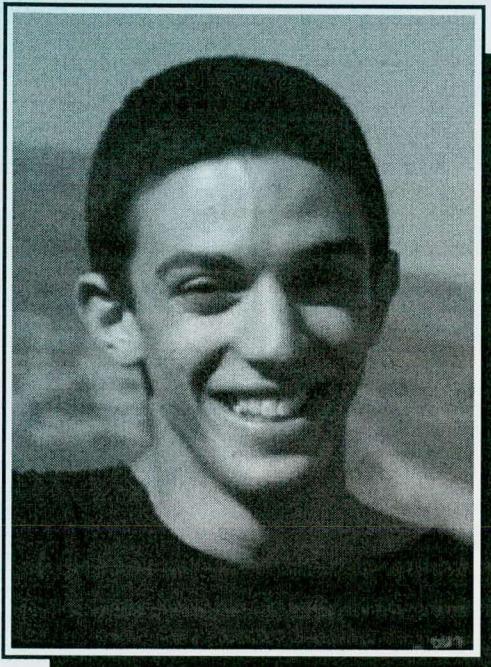

מ.א. 5771912

סמל בר איתי ז"ל
בן 20 נפלו

סמל בר איתי ז"ל

בן איקה וישעיהו

נולד בירושלים

ב-כ"ה באלוול תשנ"א , 3/9/1991

התגורר בירושלים

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-ט"ו באלוול תשע"א , 13/9/2011

שרת בחיל רפואה, חיל השריון

יחידה: חט' 1, 401, גד' 52

תפקיד: חובש פלוגתי ונוגה טנק

מקום נפילת: רמת הגולן

נקבר בהר הרצל, ירושלים

אזור: ד, חלקה: 07, שורה: 04, קבר: 09.

הותיר הורים ואחות תאומה

קורות חיים

בנם של רבקה-איקה וישעיהו. נולד ביום כ"ה באלוול תשנ"א (3.9.1991) בירושלים. איתי, אחיה התאום של שירה, נולד חמיש מימות אחיו, ימים ספורים לפני ראש השנה. איתי היה ילד יפה. הוא גדל באוירה משפחית חמה ואוהבת והיה קשרו מאוד למשפחתו. בכלليل שבת הסבו בני המשפחה המורחבה, דודים ובני דודים ממשחת האם, לשולחן האוכל בבית סבתו.

הוא למד והתהן בבית הספר הייסודי "יוני נתניהו" בשכונת רמות בירושלים, והמשיך את לימודיו בחטיבת הביניים ובתיכון המסורתית כי"ח על שם ז'ול בראונשוויג. במסגרת פעילות בית הספר למען הקהילה, התנדב איתי באיסוף מזון לנזקקים ולקשישים, שם נחשפה חמלתו, יכולת הנתינה שלו והוא סייע לזרות בכל ליבו.

על אחותו הדרישה שירה הח ש איתי צורך לגונן, בעיקר בתקופת חטיבת הביניים ובתיכון. השניים היו בעלי תחומי עניין משותפים ואופי דומה, לכל אחד מהם עולם פנימי עשיר. ההבנה והאהבה שררו ביניהם בשקט, כמעט ללא מיללים. בילדותם נагו שניהם לבנות יחד בוגר, חלקו אוסף של קלפים ואהבו לשחק במכוניות על שטיח דמוי כביש שנפרש בחדרם. הם ישנו בORITY קומתאים, איתי למעלה ושירה מתחתיו. בנעוריהם צפו בהנאה בטלוויזיה. "סקראבס" ו"חברים" היו הקומדיות המועדפות על איתי, ובזמן שצפה בהן אהז בידו בקערת פסטה, אכל וצחק בקול רם. מלבד הקומדיות, התעניין איתי בתכניות שונות בערוץ ההיסטוריה והרחיב את ידיעותיו.

בקולנוע אהב בעיקר סרטים אקشن, מלחמה והיסטוריה. את הסרטים הקולנוע שמר באדיוקות, והאוסף הلك וגדל. לא פעם הצטרפה אליו שירה לקולנוע, בעיקר כדי לבנות בחברת אחיה.

אַגְּנוֹן יִד לְבָנִים
סָנִיף יְרוּשָׁלָם

סמל בר איתי זיל

שירה מספרת על הדמיון שהתגללה ביניהם באקראי בכמה מקרים. למשל, תמיד בחזרו שניהם באותו המושב באוטובוסים. בליל הסדר האחרון بحيו של איתי, התנהלה בתום הסעודה שיחה. כשנשאלו "איפה אתה כעת ואיפה אתה רוצה לראות את עצמך?" אמרה שירה שהיא רוצה לראות את עצמה וחוק, ובלביה חלמה על ניו זילנד, ואיתי השיב בלי לחשוב פעמים: "בניו זילנד".

איתי ושירה למדו אנגלית אצל מורה פרטית החל מכיתה ג'. בזכות אינטלייגנציה גבוהה והתמדה בשיעורים, דיבר איתי, קרא וכותב באנגלית ברמת שפת אם. בטoil משפחתי לקנדה, בעת נסייתם במעבורת, ניהל איתי שיחה באנגלית שוטפת בחזי שעה עם אדם זר שפגש. לקרה גיוס הילדים לצה"ל נסעה המשפחה ללונדון, שם הפליא איתי שנית בקשרו השפה והודיר את בני משפחתו בטoil.

איתי היה "תולעת ספרים", וקרא כמעט כל ספר שנפל לידיו. הוא אהב במיוחד את ספרי הפנטזיה שכותב ג'.ר. טולקין, ואת סדרת "הארץ פוטר" קרא באנגלית מיד עם הוצאה כל כך לאור. את הספרים האהובים עליו חזר וקרא שוב ושוב, וזכור את מקום המדויק של קטיעים נבחרים שדיברו אליו. כאשר שקע בקריה, הצליח להתרוץ אך ורק בכתבוב ולהתעלם מן האנשים המדברים סביבו.

לצד צפייה בסרטים וקריה, גם ספרות נחשה לאחד מתחביביו המרכזיים: איתי היה חבר קבוצת "הפועל ירושלים נערים", ושיחק כדורסל מדי יום שייש עמו החבורה הקבועה. איתי ואביו היו מנוויים למשחקי "הפועל ירושלים", אולם את הערכתו הגדולה שמר לקבוצות הכדורסל של ה"אן-בי-איי". הוא הכיר וידע כל פרט עליהם, כולל תוכאות משחקים, שמות השחקנים והישגי הקלאסים של הקבוצות בכל הזמנים.

בין עיסוקיו הרבים, מצא איתי זמן לבנות עם חברי. הוא היה חבר נאמן ומסור לחברו המגוbst שצעדה יחד מחתיבת הבניינים. עומר ואוהד חברי הרבו לבקרו, השלושה שיחקו ב"אקס-בוקס" בשאגות רמות, והשתעשעו במשחקי מחשב ובמשחקי אסטרטגיה שאיתי אהב במיוחד. בשל רגשותו הגבוהה לוזלת ולעצמו והודות לטוב ליבו, הטה אוזן קשבת לחבריו ואף היה חבר טוב לחברותה של שירה. כנער חכם ובוגר מכפי גילו, בעל תחומי עניין רבים, יצר איתי קשרים חברותיים טובים ויציבים ושותח בטבעיות עם אנשים רבים שפגש. אולם למעשה היה נער שקט מאוד ומופנס, לא דברן גדול. פעמים רבות העידף להאזין למוזיקה ישראלית, לשיריהם של אהוד בנאי, של בר-סחروف ואחרים, ובה בעת להתכנס בתוך עצמו ובמחשבותיו. הוא העלה 6,000 שירים למכשיר ה"אם-פי-3", והאזין למוזיקה באזניות בולטות גבוהה כל כך, עד שאימו חזרה וביקשה شيئاً>.

איתי היה בחור גבוה ושריר, בזוכות אימוניים בחדר הcorsair, חיוך כובש על פניו וצחוקו מתגלגל. הוא היה בעל חוש טכני מצוין וידע לסדר ולתקן דברים בבית. בטoil עם חברי לקפריסן לקרה גיוס, הפתיע איתי באמץ לב מיוחד והיה היחיד מכל החבורה שקפץ בנגgi. למרות כל אלה, עדין היה ביישן, צנוע וענינו.

כיוון שהוא מאד היסטורי, קרא גם ספרות ההיסטורית צבאית, בעיקר על חיל השריון. העניין שגילה בכך החל עוד לפני גיוסו ונמשך בעת שירותו הצבאי.

כיוון שהיה בחור ערכי, חדור מوطבציה וקשרו למדינה, שאף לשרת באחת מהיחידות הקרביות ביותר וلتROWS כל יכולתו. ב-29 בנובמבר 2009 התגיס לצה"ל ושובץ לשירות בחיל השריון, בגודל 52 חטיבה 401 ברמת הגולן. עקב בעיות ראייה נקבע לו פרופיל רפואי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

סמל בר איתי ז"ל

נמשך לשירות קרבני, ואיתי נלחם מרגע גיוסו להעלאת הפרופיל על מנת לעבור ליחידה קרבית מובחרת בפלס"ר (פלוגת סייר). לאחרונה הצילה להעלות את הפרופיל ל-79 א"ד החליט להישאר בגוד 401 של השירות, שבו שירות כנהג טנק מרכבה ואחר כך כחובש קרבני. איתי שיתף את אביו בחוויותיו מן הצבא ומחיל השירות. כאשר יצא לקורס חובשים, התגאו מאוד הוריו ואחותיו בהישגיו ובהצלחותיו. איתי אהב מאוד את השירות הצבאי, את ייחידתו ואת התפקידים שמילא. כחובש פלוגתי (חופ"ל) נהג במטוסיו במחובבות, במסירות ובאחריות גדולה. איתי היה אכפתן ודיקון. הרופא הגודי ששיבץ אותו בפלוגה התרשם מאוד ממkillותיו ומאנוושיותו. איתי שירת כשתיים שירות בעל ערך, בתפקידו האחרון השימש כחובש בגוד "הبوكעים" 52 בפיקוד מרכז, בעוצבת הברזל שבאגדת הפלדה.

תומר וילדמן, חברו לשירות, סיפר שהמוטו של איתי היה: "אין בעיות לא חשובות, כל אחד והבעיות החשובות שלו, וכל עוד הן חשובות לו – הן חשובות".

סמל איתי נפל ברמת הגולן בעת מיולי תפקידו ביום ט"ו באלוול תשע"א (13.9.2011), בן עשרים היה בנהפל. הוא הובא למנוחות בבית העלמי הצבאי הר הרצל בירושלים. הותיר אחורי הורים ואחות.

"איתי, ילד יפה שלו", ספדה לו אימו, "הפקת לעלם חתיך, חיוך משגע. צנוע, טוב לב עצום, בעל לב רחום, אמיתי ואהוב".

ביום הולדתם האחרון החליפו שירה ואיתי מתנות, אך שניהם לא הספיקו ליהנות ממתנותיהם. לאחר מותו גילתה שירה שעשרה ימים לפני נפילתו, ביום הולדתם, האזין איתי דוקא להקה שהיא אהבת, ל"חיפושיות".

במכבת התנחים למשפחה כתוב הרמטכ"ל ורב-אלוף בני גנץ: "מפקדי של איתי מספרים, כי היה מחויב לתפקידו וכי מלא אותו מתוך שאיפה לשלהמת הביצוע, במסירות ובמקצועיות. איתי הפגין מוטיבציה גבוהה לתרום, ונוכנות מתמדת להושיט יד ולסייע. איתי תואר כאדם חכם ונעים הליכות, שגילה רעות ואחוות כלפי חבריו. בשל כל אלה ועוד, זכה להערכות ולאהבותם של הסובבים אותו. דואב הלב על מותו של איתי בטרם עת. בטוחני כי דמותו תלואה את מפקדיו וחבריו".

במלאות שנה לנפילתו סped לאיי מפקד גוד "הبوكעים" סגן-אלוף רונן תמים: "איתי היה בחור שקט, חכם מאוד, שאהב את הפלוגה עד מאד, בעל ידע וניסיון רב בתפקידו כחופ"ל, בחור שטרח לטפל בחבריו במסירות ובמחוייבות".

"אדם שהולך ולא חוזר" הוא שיר שכתחבה לצרכו חמור: "פרח פרוח / ופרח נובל. / כמו אדם שבא לעולם / ואדם שמננו הולך. // שם שזרחת ושם שוקעת, / כמו אדם שנולד / ואדם שמת. // אבל אין צדק בעולם / כי כשמש שוקעת, / למחרת חוזרת, / אותה שמש לא אחרת. // ואילו אדם שמת / לעולם לא יחזור / לעולם, לעולם".

להנצחתו שודרג גן השעשועים שמול ביתו של איתי בשכונת ארנונה בירושלים, בצד מטיילת "רות ברעם", ונקרא היום על שמו "גן איתי".

בקיבוץ גבעת חיים מאוחד הקים דודו אמנון יקנטי, פסל ואמן, גלריה לזכרו בשם "סטודיו איתי".

בسمוך לכדרמי יוסף הוקם "מצפה איתי בר", אנדרטה עשויה מאבן גרניט שהובאה מסיני, הצופה על השפלה ועל תל גוז – להנצחתו.